

מ"ת 51124/03/21 - יעקב אור (עצור/אסיר בפיקוח), יצחק חטואל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 51124-03-21 מדינת ישראל נ' אור (עצור/אסיר בפיקוח) ואח'
תיק חיצוני: 236592/2021

מספר בקשה: 131

1. יעקב אור (עצור/אסיר בפיקוח) 2. יצחק חטואל
(עצור/אסיר בפיקוח)

מדינת ישראל

בפני כבוד השופט ניצן סילמן
מבקשים

נגד
משיבה

החלטה

1. בקשה לעיון חוזר (הסרת תנאים; קיימת בקשה נוספת להסדרת ענייני המס מול רשות המסים בעכו).
2. תקצר היריעה מלתאר השתלשלות הדברים בתיק; אפנה בעניין זה להחלטות מיום 20/4/21 (תשתית ראייתית לכאורית), 5/9/21 (בקשה לעיון חוזר- עיכובים וחומר ראיות), 16/6/22 (החלטה המורה על המרת המעצר הממשי של המבקשים למעצר באיזוק).
3. על כל פנים- המבקשים מפרטים כי לאחרונה החליטה המשיבה לפתוח בחקירה כנגד 'קבוצת הפורעים' (כמכונה בבקשה); כתוצאה מכך משטרה ישראל עצרה ושחררה בערובה את שלום טדגי, שהנו אחד ממובילי כנופיית הפורעים.
4. השחרור אליבא המבקשים מהווה שינוי נסיבות, שיש בו להצדיק ביטול התנאים המגבילים שהוטלו על המבקשים.
5. שמעתי היום טענות הצדדים; סבורני כי דין הבקשה להידחות.
6. שאלת האכיפה הבררנית עלתה בתיק מיומו הראשון; מהתחלה הפניתי תשומת לב הצדדים לכך כי מקומה בתיק העיקרי; קטונתי; כב' בית המשפט העליון התייחס לטענות בצורה מפורשת (בש"פ 3385/21 סעיפים 19 ו- 24 ובהמשך בש"פ 4356/21 סעיפים 9 ו- 16).
7. בהמשך, הועלתה בקשה שוב ושוב מסגרת תיק זה; ביום 3/5/22 מסגרת דיון בבקשה לפי סעיף 62, קבע כב' בית המשפט העליון, כי נוכח התארכות ההליך, **ונוכח הטענות הממשיות בדבר אכיפה בררנית**, (ראה עמ' 7 רישא בהחלטה), יש **לבחון** המרת המעצר למעצר באיזוק.
8. במסגרת הבחינה, **חרף תסקירים שליליים נוספים**, ראיתי ליתן משקל מכריע להתארכות ההליך ולטענות בדבר

עמוד 1

אכיפה בררנית; ראה סעיף 18 להחלטה; חרף רמות סיכון גבוהות, המלצות שליליות, ראיתי להעדיף מעצר באיזוק בחלופה **משותפת**, ביחס למבקשים לעיל.

9. כאמור, ביום 16/6/22 הומר המעצר לאיזוק.

10. מאז המרת המעצר חלפו 40 ימים עד שהונחה בקשה לעיון חוזר. איני סבור כי יש לה מקום.

11. ראשית, טענות האכיפה הבררנית הם שהיו ביסוד הפניית המבקשים לבחינה נוספת, והם שהיו הבסיס להמרת המעצר לאיזוק; יש לזכור כי גם התארכות ההליך נבעה מהשלמות חקירה, בגין אותם בני 'כנופיית הפורעים'.

12. כלומר- טענות המבקשים היום כי היחס לו זכו בני אותה חבורה שונה מהותית מהיחס לו הם עצמם זכו, כבר נשקלו ושוקללו; אין הם בגדר שינוי נסיבות.

13. שנית- המבקשים מנסים לבנות אצטלה של 'סמים בלבד'; אלא שלהבדיל מנאשם 3 בפרשה, אשר הואשם רק בנוגע לסמים, ואשר מעצרו הומר ימים ספורים לאחר הגשת כתב האישום, ובהמשך הוסר גם האיזוק מעליו, האישום המתייחס למבקשים לעיל שונה.

14. המבקשים כן מואשמים בעבירות נשק; נשק, אשר על פי הנטען בכתב האישום שימש לירי באחר.

15. אכן, יכול וימצא כי הנשק לא ירה; יכול וימצא כי הנפגע הנטען כלל לא נפגע; אלא שלענייננו כבר נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, ודי בכך להחיל דין שונה בין מי המואשם בעבירות סמים (כמו משיב 3 או אותו טדגי) ובין המואשם **גם** בעבירות נשק, לרבות שימוש בו.

16. שלישית- מחדל אינו גורר מחדל; השיקול הוא שיקול מעצר- אבהיר; לפי המוצהר היום, עתיד להיות מוגש כתב אישום נגד אותו טדגי; בכך, למעשה, קטן פער האפליה בינו ובין המבקשים לעיל; הטענה כי זה לא נעצר מערבת מין בשאינו מינו ומחזירה לאחור גלגל שכבר הסתובב.

17. ביחס למבקשים- אלו היו עצורים סמוך לאחר האירוע; ביחס לטדגי- זה לא נעצר בשנה וחצי שלאחר האירוע; כדי להשיב את טדגי למעצר נדרשים טעמי קיצון (קונויף); פני הדברים שונים ביחס למי הנמצא כבר במעצר- המבקשים.

18. על כן היעדר מעצרו של טדגי אינו מחייב את שחרור המבקשים (וההפליה, כזכור, הובאה בחשבון).

19. רביעית- עיקרון השוויון אינו חזות הכל; **"עיקרון השוויון בין נאשמים אינו עיקרון-על (עניין רן, פסקה 3), וככלל לא יהיה בידו כדי להכריע את הכף במקרים שבהם קיימת דרגת מסוכנות גבוהה (בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (14.10.2012)). עם זאת, המדובר בנתון שראוי להישקל, כאשר על המשקל להיקבע בהתאם לנסיבות העניין ו"לא הרי המשקל שינתן לעקרון השוויון (למשל) בעבירות כלכליות, כמשקל שינתן לו בעבירות של אלימות" (עניין רפייב, פסקה 20).**

20. אפליה בין נאשמים אינה בהכרח עילה לשחרור:

"התלבטתי לא מעט בסוגית ההפליה אך בסופו של דבר אני סבורה כי בנסיבות החריגות לחומרה של המקרה דן ונוכח המסוכנות המובהקת הנגזרת ממעשי האלימות הקשים המיוחסים לעורר, אין בה כדי להכריע את

הכפ"פ 767/13 גוסלן נ' מדינת ישראל (7.2.2013).

21. "לא בכל מקרה גוברת טענת האפליה על האינטרס הציבורי. יתכנו מקרים בהם על אף שחלק מהנאשמים שוחררו לחלופות מעצר, אין בכך כדי להוביל למסקנה כי יש להורות על חלופת מעצר אף ליתר הנאשמים". בש"פ 8347/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.11.2016).

22. הבה נזכיר כמה דברים בבסיס האישום כאן-

מדובר בשני מבקשים-המואשמים גם בעבירות נשק וגם בעבירות סמים; קיים סכסוך/איום ברקע (ראה נושא זריקת ו/או הטמנת הרימון); כלל התסקירים בעניין שני המבקשים היו שליליים; הערכות הסיכון ביחס לשני המבקשים היו הערכות של סיכון גבוה; מערכי הפיקוח לא הרשימו את שירות המבחן; החלופה הוצעה עבור שני המפקחים גם יחד.

ניתן לומר בביטחון, כי אלמלא טענות ההפליה, אלמלא התארכות ההליך המשמעותית שבאה בעקבותיה, היו המשיבים מצויים עדיין מאחורי סורג ובריח.

שימוש באותה טענה בחלוף חודש וחצי מאז המרת המעצר, רק בשל אי המשך מעצר לצרכי חקירה של מי שלא נעצר בשנה וחצי שעובר לאותו מעצר, אינו מצדיק שינוי תנאים.

23. אין לי אלא להפנות לקביעות כב' השופט שטיין בבש"פ 4356/21 בעניין המבקשים- " הטענה היחידה שהעלה העורר ואשר מעלה תהיות לא פשוטות היא זו של אכיפה בררנית. לא הונחה לפניי תשתית עובדתית מספקת כדי להכריע בטענה זו, אך אם נכון הוא שהמטרה לא עצרה איש מהפורעים אשר הגיעו לביתו של העורר מצויידים באלות כדי לתקוף אותו ואת שותפיו וליטול מחזקתם את הסמים, הרי שהדבר טעון בדיקה יסודית. באשר למעצרו של אביו של העורר באיזוק אלקטרוני - אין בידי מספיק נתונים כדי לקבוע אם מדובר באכיפה בררנית, אך אציין רק את גילו של האב ואת אי-מעורבותו בעבירות שקשורות לאקדח של העורר ולירי מאותו אקדח. כך או אחרת: נאשם או חשוד שמן הדין לעצרו - יעצר; העובדה שנאשם אחר או חשוד אחר, שדינו להיות עצור, לא נעצר אינה מהווה עילה לשחרורו אלא, אולי, במקרים קיצוניים של שימוש בוטה לרעה בכוח השררה של המשטרה או של התביעה (ראו: בש"פ 8477/12 פניש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 14 והאסמכתאות שם (29.11.2012), והשוו: בש"פ 2468/94 כריים נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.5.1994)). ברי הוא, כי המקרה דנן אינו נופל בגדרם של מקרים קיצוניים כאמור."

24. אם הדברים נכתבו לפני השלמות החקירה והכוונה להגיש כתב אישום, כוחם יפה שבעתיים כיום. אני דוחה הבקשה לעיון חוזר אפוא.

25. אשר לבקשה השנייה- אני מתיר 2 יציאות נוספות, בליווי עו"ד סרור ומפקח שאושר, לגמר נושא חיובי המס מול רשות המסים בעכו; ב"כ המבקש 1 יעדכן המועדים הדרושים ויפתחו חלונות מתאימים.

ניתנה היום, ג' אב תשפ"ב, 31 יולי 2022, בהעדר הצדדים.

